

32004D0017

9.1.2004

DZIENNIK URZĘDOWY UNII EUROPEJSKIEJ

L 5/79

DECYZJA RADY

z dnia 22 grudnia 2003 r.

zmieniająca część V pkt 1.4 Wspólnych instrukcji konsularnych oraz część I pkt 4.1.2 Wspólnego podręcznika w odniesieniu do włączenia wymogu posiadania podróznego ubezpieczenia medycznego jako jednego z dokumentów uzupełniających w celu udzielenia jednolitej wizy wjazdowej

(2004/17/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając rozporządzenie Rady nr 789/2001/WE z dnia 24 kwietnia 2001 r. zastrzegające dla Rady uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do niektórych szczegółowych przepisów i procedur praktycznych rozpatrywania wniosków wizowych ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 790/2001/WE z dnia 24 kwietnia 2001 r. zastrzegające dla Rady uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do niektórych szczegółowych przepisów i procedur praktycznych przeprowadzania kontroli granicznej i nadzoru ⁽²⁾,

uwzględniając inicjatywę Republiki Greckiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Punkt 22 konkluzji Rady Europejskiej z Tampere podkreślał, że „wspólna aktywna polityka w sprawie wiz i fałszywych dokumentów powinna być nadal rozwijana, włącznie ze ścisłą współpracą między konsulatami UE w państwach trzecich...”.
- (2) Istotnym warunkiem dla stosowania wspólnej polityki wydawania wiz jest możliwie największa harmonizacja warunków wydawania wiz, w szczególności w odniesieniu do dokumentów uzupełniających dotyczących środków utrzymania, które są przedkładane w celu uzasadnienia wniosków.
- (3) Ubiegający się o wizę powinni posiadać, oprócz wymaganych dokumentów uzupełniających, dowód indywidualnego ubezpieczenia podróznego lub grupowego w celu pokrycia wszelkich wydatków, które mogą wyniknąć w związku z repatriacją z powodów medycznych, pilnej pomocy medycznej i/lub nagłego leczenia szpitalnego w czasie ich pobytu na terytorium Państw Członkowskich stosujących w pełni postanowienia dorobku z Schengen.
- (4) Ubiegający się o wizę powinni zasadniczo ubezpieczyć się w ich państwie stałego miejsca zamieszkania. Jeżeli nie jest to możliwe, powinni starać się o uzyskanie ubezpieczenia w jakimkolwiek innym kraju.

(5) Wskazane jest, aby przewidzieć możliwość wystąpienia wyjątków od wymogu posiadania ubezpieczenia podróznego w przypadku posiadaczy dyplomatycznych, urzędowych lub innych oficjalnych paszportów oraz przewidzieć możliwość ustalenia, by obywatele niektórych państw trzecich, w ramach lokalnej współpracy konsularnej, nie musieli spełniać tego wymogu. Dodatkowo placówki dyplomatyczne i konsularne badające wnioski powinny mieć możliwość w szczególnych przypadkach, w których uznają to za właściwe, odstąpić od tego wymogu.

(6) Wskazane jest wpisanie w naklejce wizowej, w polu przewidzianym na szczególne dane poszczególnych państw, wyjaśnienia, czy posiadacz wizy został zwolniony z wymogu posiadania ubezpieczenia podróznego. Wspólny podręcznik powinien zostać zmieniony, tak aby przewidzieć, że w przypadku gdy posiadacz nie może przedstawić dowodu takiego ubezpieczenia na przejściu granicznym, oficer odpowiedzialny musi sprawdzić, czy takie wyjaśnienie nie zostało wpisane.

(7) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana, ani nie podlega jej stosowaniu. Przyjmując, że niniejsza decyzja rozwija dorobek Schengen na mocy postanowień trzeciej części tytułu IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania zgodnie z art. 5 wspomnianego Protokołu, w okresie sześciu miesięcy od przyjęcia decyzji przez Radę, podejmie decyzję, czy wdroży niniejszą decyzję do swojego prawa krajowego.

(8) W odniesieniu do Republiki Islandii i Królestwa Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie postanowień dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾ obejmujących obszar określony w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE w sprawie niektórych warunków stosowania Układu ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 116 z 26.4.2001, str. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 116 z 26.4.2001, str. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

- (9) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie postanowień dorobku Schengen, w którym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen⁽¹⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy dlatego w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związane ani nie podlega jej stosowaniu.
- (10) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie postanowień dorobku Schengen, w którym Irlandia nie uczestniczy zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen⁽²⁾; Irlandia nie uczestniczy dlatego w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani nie podlega jej stosowaniu.
- (11) Niniejsza decyzja stanowi akt rozbudowujący dorobek Schengen lub w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu Przystąpienia z 2003 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W części V pkt 1.4 akapit drugi tiret trzecie Wspólnych instrukcji konsularnych po wyrazach „(patrz: załącznik 7)” dodaje się, co następuje:

„Dodatkowo, jako uzupełnienie wniosku o wizę krótkoterminową lub turystyczną, ubiegający się o wizę muszą pokazać, że są w posiadaniu odpowiedniego indywidualnego ubezpieczenia podróznego lub grupowego w celu pokrycia wszelkich wydatków, które mogą wyniknąć w związku z repatriacją z powodów medycznych, pilnej pomocy medycznej i/lub nagłego leczenia szpitalnym.

Ubiegający się o wizę powinni zasadniczo ubezpieczyć się w ich państwie stałego miejsca zamieszkania. Jeżeli nie jest to możliwe, powinni starać się uzyskać ubezpieczenie w jakimkolwiek innym kraju. Jeżeli gospodarz wykupuje ubezpieczenie dla ubiegającego się o wizę, powinien to zrobić w swoim miejscu stałego zamieszkania.

Ubezpieczenie musi być ważne na całym terytorium Państw Członkowskich stosujących w pełni postanowienia dorobku Schengen i obejmować całkowity czas pobytu danej osoby. Minimalna kwota pokrycia wynosi 30 000 EUR.

Zasadniczo, dowód ubezpieczenia przedkłada się w momencie wydania wizy.

Misja dyplomatyczna lub placówka konsularna właściwa do zbadania wniosku o wizę może zdecydować, że wymóg ten został spełniony, gdy ustalono, że ze względu na sytuację

zawodową ubiegającego się istnieje odpowiedni poziom ubezpieczenia.

Misje dyplomatyczne lub placówki konsularne, na podstawie indywidualnych przypadków, mogą uczynić wyjątek od tego wymogu dla posiadaczy paszportów dyplomatycznych, służbowych lub innych paszportów urzędowych, lub w celu ochrony interesów krajowych w dziedzinie polityki zagranicznej, polityki rozwoju lub innych obszarach kluczowych dla interesu publicznego.

Wyjątki od wymogu przedstawienia dowodu ubezpieczenia podróznego można uczynić, także gdy w ramach współpracy konsularnej ustalono, że nabycie takiego ubezpieczenia jest niemożliwe dla obywateli niektórych państw trzecich.

Oceniając, czy ubezpieczenie jest właściwe, Państwa Członkowskie mogą zbadać, czy roszczenia wobec towarzystwa ubezpieczeniowego mogły być odzyskane w Państwie Członkowskim, Szwajcarii lub Liechtensteinie.”

Artykuł 2

W części I pod koniec pkt 4. 1.2 Wspólnego podręcznika dodaje się akapity w brzmieniu:

„Zgodnie z częścią V, pkt 1.4 ustęp drugi tiret trzecie Wspólnych instrukcji konsularnych ubiegający się o wizę muszą okazać, w uzupełnieniu do wniosku o wizę krótkoterminową lub turystyczną, że są w posiadaniu odpowiedniego i ważnego ubezpieczenia indywidualnego lub grupowego ubezpieczenia turystycznego w celu pokrycia wszelkich wydatków, które mogą wyniknąć w związku z repatriacją z powodów medycznych, pilną pomocą medyczną i/lub nagłym leczeniem szpitalnym.

Jednakże obywatel państwa trzeciego objęty obowiązkiem wizowym może zostać zwolniony z wyżej wymienionego wymogu. W takich przypadkach, misja dyplomatyczna lub przedstawicielstwo konsularne lub organ kontroli granicznej dołączy komentarz – »UBEZPIECZENIE NIE JEST WYMAGANE« – w naklejce wizowej, w polu przeznaczonym na szczególne dane poszczególnych państw.”

Artykuł 3

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 czerwca 2004 r.

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 2003 r.

W imieniu Rady

A. MATTEOLI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, str. 20.